

Mirant endavant amb esperança

Dedico aquest article al Sr. Eduard Padrós de Palacios, a tots els qui, com ell, miren enrera amb tristor, i a tots els qui sense escriure deu «Lletres al Director» miren endavant amb la convicció que, malgrat tot, el món tendeix vers el punt omega de Teilhard de Chardin, vers la plenitud que els cristians sabem que és DÉU-AMOR.

Em va explicar un amic que la seva àvia, resident a París, als vuitanta-tres anys i bo i impossibilitada, però amb tota lucidesa mental, des de la seva cadira de rodes llegia cada dia de dalt a baix (anuncis inclosos) els diaris «Le Monde» i «Le Figaro» i que el seu comentari habitual era: «Ah! en quin temps tan meravellós ens ha tocat viure!!».

En aquest món hi ha gent per a tot, hi ha qui «mira enrera amb tristor», hi ha qui sap «mirar cada dia el moment present amb entusiasme» i hi ha qui «mira endavant amb esperança». Jo em situo en el rengle d'aquests últims.

I, entre altres motius, MIRO ENDAVANT AMB ESPERANÇA PERQUÈ AL NOSTRE MÓN:

— Hi ha joves a països llunyans que aprenen a dialogar entre ells sense les grans despeses dels Boehing, sense els privilegis de les estades pagades, i amb estudi esforçat des d'aquí o pobrament pels camins i albergs d'allà... assagen d'entendre's i acollir-se bo i preparant així un món més personalitzador, més fraternal.

— Perquè, cada vegada més, als treballadors se'ls dona per dret, allò que abans se'ls negava per abús: com és l'habitable digne, les vacances, les possibilitats de trasllat familiar per conviure plegats i descobrir el país de tots.

MIRO ENDAVANT AMB ESPERANÇA PERQUÈ AL NOSTRE PAÍS:

— Comencem, tot just comencem, a respirar un ambient que té sentors de democràcia i a més ens hi trobem bé i en sabem. Tants fets hi ha!: Des de l'aparició d'un diari independent i amb excel·lents col·laboracions com és el diari «AVUI», passant per la concentració civilitzada i de rica expressió artística de Canet..., fins a la Diada de Catalunya, manifestació evident del desig d'un poble d'aconseguir la llibertat, la convivència i la democràcia, a Sant Boi de Llobregat.

— Perquè arreu del nostre país hi ha un autèntic desvetllar de la consciència de Poble, i, deixant velles formes del catalanisme d'espardenya i barretina, s'avança a grans gambades cap a una maduresa cultural i política fins ara impensable.

I MIRO ENDAVANT AMB ESPERANÇA PERQUE A LA NOSTRA ESGLÉSIA:

— La Sagrada Escriptura ja no és un fet d'uns quants que proporciona fàcils tòpics per fer callar els delerosos de justícia i germanor, sinó que ha recuperat el seu caràcter de paraula viva, més tallant que espasa de dos fils, que interpel·la les consciències, ens parla de Déu i dels seus plans i clama a favor dels pobres d'aquest món.

L'escàndol Lefebvre

El llibre roig dels estudiants també els ensenya la manera de carregar-se els «profes» i el mateix director de l'escola. És la ironia de Mr. Lefebvre: carregar-se el Concili i el Papa en nom de no se quina tradició i mogut inconscientment per una mala digestió de la doctrina conciliar, i escandalitzat, juntament amb una possible i biològica incompatibilitat, amb el món modern que clama per la llibertat, la justícia i l'amor. Encara que aquest mateix món, sovint no en gastí tanta com en reclama.

Aquest escàndol no és exclusiu de l'esmentada persona; hi deuen haver altres bisbes, sacerdots i laïcs, que tampoc han paït el Concili, i fins alguns potser ni l'han tastat.

Crec per mi, i per això m'atreveixo a recomanar-ho als altres, que aquesta explosiva notícia periodística no ens ha d'atabalar massa. Respectant la persona i les raons que pugui tenir, el que cal és examinar la nostra consciència per veure si li hem pogut donar algun motiu amb el desinflatament de la nostra vida cristiana. En tot cas, fóra més saludable preguntar-nos si coneixem prou Jesucrist, quina és la nostra vivència religiosa, quin és el nostre compromís... i si hem entès mitjanament bé què és i quin paper hi tenim en aquesta comunitat de fe i de salvació, que en diem Església.

— Perquè la nostra Església va abandonant escambells de poder i seguretats de magisteri, i es mostra germana i acollidora i fidel de tothom qui amb ella vulgui pelegrinar per aquest món amb sinceritat i coherència de compromís.

— Perquè la nostra Església va dedicant les seves forces a predicar la responsabilitat que tenen els pares en l'educació dels fills i l'exigència, a la qual els cristians han de respondre, de solidaritzar-se i promocionar plegats l'educació de tots els infants, més que no pas muntar internats que es drecin com muralles protectores de la sana i indispensable influència familiar, i on els infants siguin sexualment educats en la por obsessiva i malaltissa del que cal evitar més que no pas del que cal ésser, i esdevinguin, així, uns cristians acovardits davant del món, unes persones amb la consciència traumatitzada, i uns membres desolidaritzats d'una societat competitiva.

En fi, MIRO ENDAVANT AMB ESPERANÇA:

— Perquè penso que els greus problemes econòmics, la manca de solidaritat amb el país per part dels qui detenten el capital, les impaciències de l'oposició política, les dificultats del canvi governamental, el clam per l'amnistia, l'atomització dels partits, les crisis personals i comunitàries vers la maduració sindical i política..., són les conseqüències normals d'un llarg període de govern autoritari i personal; i que, per tant, estem vivint la normalitat d'un fer camí cap uns temps nous.

Per acabar deixeu-me recordar aquella frase tan coneguda del poeta hindú, amb unes petites acotacions:

«Si plores per perdre el sol»,

—el teu sol d'ús privat i personal—

«les llàgrimes no et deixaran veure les estrelles.»

—les estrelles de tothom,

en un firmament que aixopluga tots els germans—.

Pere FARRIOL I VINYES